

COMENIUS-NĚMECKO

- Za slunečného počasí dne 30.11.09 jsme se vydali na další štaci spojenou s projektem Comenius. Tentokrát do skupiny přibyl i Lukáš a tak jsme nejeli v 5 jako do Polska, ale v 6... V ranních hodinách jsme jeli tentokrát pěkným vlakem z Liberce do Drážďan. Cestu jsme si zkracovali vzájemným se učením karet. Kali mě učil hrát žolíky a já jeho poker, ale nakonec jsme hráli chvíli prší. Poté jsme podřimovali. V Drážďanech šlo vše podle plánu (stáli jsme na správném nástupišti a dokonce jsme měli i časovou rezervu). Ve vlaku do Berlína bylo velice těžké najít místo k sezení (Kali ho nenašel :-P). Nějakou dobu jsme si ve vlaku povídali, ale po chvíli měli všichni zavřené oči a spali (až na Kaliho :-D). V Berlíně jsme sice vystupovali až na posledním nádraží, ale nic jsme z historického centra neměli, pač cesta vedla v podzemí. V Berlíně jsme naposledy přestupovali a sedli na vlak do Braunschweigu. Tam na nás čekali německé učitelky, které nás měly rozvozit do rodin, v případě učitelů do hotelu. Po zhruba dvaceti minutách cesty jsme byli na místě, sice bez učitelů, ale viděli jsme staré známé tváře a naši kamarádi si nás odvedli domů. Kali šel podle očekávání k jeho „lásce“ Egorovi, Lukáš k Benjaminovi a já s Monikou k Arturovi. Po příchodu domů Artur neustále opakoval „my house is your house, ok?!“. Dost podobně to asi vypadalo u Bennyho s Egorem. Po malém vybalení věcí jsme se odebrali na autobus, kterým jsme měli jet do Braunschweigu na vánoční trhy, kde jsme se měli potkat i s Egorem, Kalim, Mateuszem a ostatními. Tak se také stalo a celý večer jsme se procházeli po velice krásných trzích, kde každého z nás pohltila vánoční atmosféra. Nejdélší dobu jsme ale byli v obchodním centru, kde byl především Kali jak ryba ve vodě a neustále si něco zkoušel (byl horší než ženská co si vybírá boty :-P). Večer jsme ještě chvíli vysedávali na náměstí a pak jsme odjeli směrem ke svým domovům.
- Vstávání v úterý bylo nic moc, protože hodinová ručička byla sotva na šestce. Snídaně byla opět pestrá - ale to, že si nás v rodinách rozmazlují, víme po Polsku velice dobře... Před 7. hodinou jsme šli na autobus, který nás dovezl ke škole. Cestou na nás všichni koukali jako na atrakci (stejně to bylo i v případě Lukáše a Kaliho). Ve škole jsme měli s Kalim hudební výchovu, která byla díky infantilnímu učiteli velice zábavná. To už nemohla říct Monika, která měla fyziku a už tuplem ne Lukáš, který se věnoval matematice. Ve škole jsme odkroutili ještě asi 2 hodiny, mezi kterými bylo uvítání a představení členů všech zúčastněných zemí a učitelského sboru tamější školy. Poté jsme se vydali na uvítání starostou města Maine, i s ředitelem školy a hlavní koordinátorkou projektu Janinou. Tam jsme dostali i nějaké upomínkové předměty. Bylo mezi nimi i tričko, ve kterém zejména já a Lukáš naděláme spoustu parády, protože nám je nad pupík :-D. Paní profesorka a pan profesor se s námi rozloučili a my jsme jeli domů, kde na nás čekal jako tradičně výborný oběd. Po obědě jsme vymýšleli, co budeme dělat, padaly návrhy jako že můžu na trénink boxu, ale to není zrovna můj šálek čaje :-), ale nakonec jsme jeli s naší pevnou partou na hip-hopový trénink, kde Kaliho vyhecovala místní děvčata, aby jim také ukázal své umění. Monika mezitím byla na návštěvě s Arturovou sestrou u německé kamarádky, která ubytovávala turecká děvčata. Lukáš hrál u Bena videohry. Po tréninku jsme se chvíli flákali po městě a čekali na odvoz. Ve chvíli, kdy pro nás přijela paní VW golfem, jsme si mysleli, že autem pojedeme na dvakrát (bylo nás 7) - nestalo se tak! Všichni jsme se nasoukali do auta (na zadních sedadlech nás bylo pět) a ručička na tachometru během cesty jen

málokdy klesla pod 150km/h. Peripetie s cestováním auty nás budou nejspíš provázet po celé Evropě :-). Doma probíhalo vše jako obvykle: večere, internet a spánek.

•

Ve středu bylo vstávání stejně špatné jako předchozí den. Škola ušla, sice tam Kali nebyl, protože odjel s Egorem domů, ale občas jsme viděl Lukáše nebo Monču a dokonce jsem si o hodině náboženství našel čas na psaní kroniky. Moničino vyučování už tak veselé nebylo, měla vaření, kde se připravovalo vše na večerní degustaci zdravých německých pokrmů a vyučování tak měla až do 3 hodin. Kali si tedy doma válel šunky a Lukáš byl spokojený, protože končil jako já v 11 hodin :-). Já jsem celé odpoledne prospal, protože jsem byl už opravdu unavený. Budík mi zazvonil v 15:30 a ve čtyři hodiny jsme vyrazili do Maine, kde jsme se potkali s většinou členů z projektu. Povídali jsme si, pouštěli písničky a prostě jsme se jen tak poflakovali a obdivovali pěkně vyzdobené městečko. Krátce po šesté začala degustace v místní škole, na tu se vždy s Kalim hodně těšíme (jsme žrouti). Stůl byl plný různých pochutin, ale nejlepší byly malinké zmrzlé kuličky, které chutnaly jako Ruská zmrzlina O:-) P.S. Už se těšíme na tu Lotyšskou :-D. S plnými žaludky jsme spokojeně poslouchali karaoke, u kterého byla velká legrace, hlavně u písničky Life is life, kterou si vychutnal hlavně Janusz :-). Následovala taneční show, ve které účinkovali Kali, Artur a Egor (všichni sklídili veliký potlesk). Po skončení už bylo hodně pozdě, takže jsme jeli domů.

• Čtvrteční ráno bylo pro mě velice dobré, protože jsem poprvé vstával za světla. Lukáš, Kali a Monika měli od 7.30 tělocvik, takže ty už tolik radosti nejevili. Na čtvrtek jsme se hodně těšili, protože jsme měli slíbený výlet do Wolfsburgu na prohlídku automobilky a bruslení. Cesta autobusem do Wolfsburgu byla příjemná a zábavná. Například velká sranda byla, když jsme hráli Raz, Dva, Tři. Když jsme dorazili na místo, první co jsme viděli byla továrna s velkým znakem VW. Vešli jsme do té největší budovy a tam dostali všichni karty, které nám umožňovaly vcházet do budovy a zpět. Na co jsme se nejvíce těšili bylo bruslení po malém kousku zamrzlého kanálu, kde byla nádherná vánoční atmosféra, protože tam vonělo cukroví a hrály vánoční písničky. Když si všichni půjčili brusle, začala se hrát baba. Po 15min nám to zakázali, tak jsme si našli jinou zábavu, já a Jára jsme tancovat na ledě (walz a cha-chu), ale i to neprošlo, protože neumím tancovat. Když začaly všechny bolet nohy, šli jsme se podívat na jedny z nejluxusnějších aut Audi, Lamborgini, apod. Jako první nás Igor zavedl na TELEPORT, což bylo 3D promítání o tom, jak se auta vyrábí. Podívali jsme se na auta, do kterých jsme si prostě museli sednout. Když to Egor viděl, hned vyhodil paní z vozu, a sedl si tam on. Šli jsme tedy dál, kde na nás čekala třešnička na dortu, červené Audi R8. Když si do toho Jára sedl, tak cituju, co říkal Monče: „tak Moni, tohle chci k Vánocům“. Společně jsme uznali, že je to luxusní auto, ale ani jeden z nás ho nedostane jen tak. Kluci se dozvěděli o předvedení žlutého Lamborgini a to nám nesmělo uniknout. Po velkém hluku jsme se šli ještě chvilku projet na brusle a pak odjeli do svého města. Jeli jsme každý tam, kam patřil a dohodli se, že v 9 se sejdem všichni venku a pořádně si užijem poslední den v Německu. Nakupovali jsme a užili jsme si poslední večer.

• V pátek nás čekala cesta domů, na kterou se nejméně těšil Kali :-/ V 8 hodin ráno jsme měli sraz ve škole, kde nás měli učitelé rozvozit na nádraží. Loučení bylo nelehké, protože jsme si během několika dnů v Německu a Polsku s některými vytvořili skvělou partu/vztah, navíc po Polsku jsme věděli, že se za měsíc potkáme

právě v Maine. Teď to bylo horší, protože do Lotyška se jede až v květnu, ale nedalo se nic dělat. Cestou na nádraží jsme vyzvedli učitele. V Braunschweigu jsme sedli na vlak, kterým jsme jeli do Lipska, tam jsme přestoupili na vlak do Drážďan, kde nás čekala prohlídka historického centra. Bylo to velice zajímavé, protože pan učitel i paní učitelka věděli spoustu o historii tohoto města. Mě a Kaliho hryzalo svědomí, že jsme byli v Německu a nedali jsme si ani jeden bratwurst, a tak jsme to museli napravit a přemlouvát se nenechal ani Lukáš ;-). V Drážďanech jsme nasedli na vlak do Liberce, kde jsme všichni seděli pohromadě, takže jsme si mohli sdělit zážitky, ukázat fotky a hezky si popovídat. Do Liberce jsme přijeli krátce po 17. hodině a rozprchli se do svých domovů.

P.S. Pokračujeme v **Lotyšsku** :-)

Napsali: Jaroslav Moc a **Lukáš Kalvoda**